

JAUME BARTUMEU CASSANY
Excap de Govern

Situacions excepcionals, polítics excepcionals

Hi ha certa pobresa en les solucions que es proposen

He manllevat el títol d'aquesta tribuna a l'editorial del BonDia del 9 de setembre passat.

L'editorial ens deia que caldria "fer malabarismes entre salaris, lloguers i preus perquè la situació a principis del 2023 no passi d'alarmant a dramàtica per a moltes famílies."

Tres mesos després, les consideracions de l'editorial són de plena actualitat: "Els ciutadans assistim amb estupefacció a la creixent pèrdua de poder adquisitiu i posem esperança en una classe política que ha d'entendre que una situació excepcional exigeix buscar i propiciar respostes i consensos excepcionals."

L'editorial acabava així: "Per dir-ho ràpidament, que estiguin a l'altura de la generació que va fer possible la Constitució del 1993. Ho comprovarem les pròximes setmanes. Tenen una oportunitat d'or per demostrar que sí."

Dotze setmanes després, dissortadament, no sembla pas que aquells bons desitjos s'acostin a la realitat política.

Dijous passat, a Soldeu, en el marc de la celebració del vintè aniversari de l'Empresa Familiar Andorrana, tres excaps de Govern, Albert Pintat, Antoni Martí i qui signa aquesta tribuna vam intervenir en una taula rodona sobre els darrers vint anys. Tot i que havíem de parlar de les relacions entre els nostres governs i l'Empresa Familiar, el presentador, amb certa malícia,

ens va voler fer parlar també de les darreres decisions del govern actual en l'àmbit de l'habitatge i de les relacions laborals i l'augment dels salaris.

Els tres convidats, cadascú amb el seu estil propi, vam manifestar i raonar la nostra discrepància democràtica i, insisteixo, argumentada. El cap de Govern, que va ser preguntat minuts més tard per la premsa sobre les discrepàncies manifestades va deixar surar el seu enuig i va reivindicar les mesures adoptades perquè "han estat equilibrades, ponderades, quirúrgiques i han intentat atendre el conjunt de la societat sense diferències." I encara hi va afegir, condescendent, que si els excaps de Govern tenen una proposta "serà molt benvinguda i l'escoltarà amb atenció." (BonDia, 2 de desembre, pàg. 8).

Llàstima que *–le hasard fait bien les choses–* la seva agenda no li permetés ser allí per escoltar-nos, però sí arribar minuts després per fer un discurs de cloenda totalment electoralista, amb retrets als que havíem gosat discrepar.

Quan un està convençut que té la raó absoluta no es planteja el més mínim dubte sobre la bondat i adequació de les mesures que ha fet adoptar. I si algú gosa discrepar provoca la irritació pròpia dels nens mimats als quals no es deixa tot el protagonisme en els jocs del txiquiparc. I això és el que va confirmar l'ac-

tual cap de Govern. Una llàstima tot plegat.

En política, com en gairebé tot a la vida, el principi de realitat hi fa més que nosaltres, perquè sempre acaba emergint pels forats que deixen les estructures organitzatives fruit de la vana pretensió de tenir-ho tot ben lligat. La crisi que viu el país, econòmica i social, en aquests moments genera ones que impacten en moltes direccions.

Hi ha certa pobresa en les solucions que es proposen.

No s'aconsegueix veure res que ens il·lusioni amb un futur una mica més encoratjador.

Alguna cosa que estimuli les inversions productives que suposi la creació de llocs de treball. I tampoc no sembla que el Govern pensi en aquest futur. Pensa en les pròximes eleccions.

La negativa reacció d'Espot en el discurs del sopar de l'Empresa Familiar Andorrana torna a posar en evidència que a Andorra fa falta, amb molta urgència, la constitució d'un bloc polític ampli que sigui capaç d'abordar amb força els grans desafiaments de futur. No parlo pas de tornar a l'hegemonia d'un o altre partit que pugui prendre decisions amb el suport d'una majoria absoluta. Em refereixo a l'existència d'un gran acord, d'un pacte de país, precís en els objectius, capaç de comprometre també les organitzacions econòmiques i socials en els grans objectius del pròxim quart de segle.